

Ето зимата иде!

Ъ гората е мрачно и тъмно. Наврѣдъ е покрито съ гъста мъгла. Земята е постлана съ желти и черни листа, а клонетѣ, оголени и грозни стърчатъ изъ въздуха само съ едни свити пъпки.

Смѣшното ехо не се чува вече както прѣзъ гиздавата пролѣтъ и топлото лѣто. Небето изглежда, като че ли е слѣзло по-ниско, да прибере гъститѣ мъгли, които се катерятъ като катерички по стеблата и клонетѣ на дървесата.

Гората заприлича на пусто жилище безъ огниво и свѣтилникъ. Всичко живо съ трепетъ произнася думитѣ: *Зимата иде вече отъ дългия си нѣтъ.*

А въ птичитѣ гнѣзда какъвъ жаленъ изгледъ! Птицитѣ навели глави, отпуснали крилѣ, като че ли смъртни мъжи ги измѣчватъ.

Ами какво ли ще стане съ крѣхкитѣ дръвчета и цвѣтенца, признацитѣ на дѣтската радостъ?!...